

„Tágasságra vezet engem ...”

Hagyományosan katolikus családban nőttem fel Bécsben. Vasárnaponként együtt mentünk szentmisére és otthon is közösen imádkoztunk. Elsőáldozásom után egyre inkább részt vettem a plébániai életben is. A vallásos szféra magától értetődően hozzátartozott életünkhöz. Ha valaki életem korai éveiben megkérdezte volna, ki nekem Isten, egy rejtélyes, kissé ijesztő és meglehetősen szigorú lényről kellett volna mesélnem, akinek világos követelései, jutalmazási és büntetési módjai voltak.

Tizenhét évesen egy barátnőm elvitt egy lelki megújulási mozgalom egyik csoportjába. Az ottani szentmiséket és lelki beszélgetéseket eleveenség és a mindennapi élettel való erős kapcsolat jellemezte. Ott tanultam meg azt is, mit jelent csendben az Isten hozzám intézett szavára hallgatni. Istennel való kapcsolatom konkrétabbá, élettelibbé vált. Azonban még mindig az volt a benyomásom, hogy szeretetét ki kell érdemelnem, imádság és embertársaim szolgálata révén.

Néhány évvel később barátaim elvittek Taizébe, Franciaországba, ahol egy ökumenikus testvéri közösség évek óta énekekből, lelki impulzusokból és beszélgetésekből álló nemzetközi ifjúsági találkozókat szervezett. Elhatároztam, hogy egy hetet csendben töltök ott. Egyik reggeli bevezető gondolatnál történt aztán, hogy eddigi hitvilágom 180°-os fordulatot vett. Teljesen szíven talált az az ígéret, hogy Isten engem és minden embert minden teljesítmény, minden jótett **előtt** szeretett. És hogy csak az Ő szeretete vált ki belőlem minden eleveenséget és valódi elköteleződést. Ezt a felismerést sablonként vetítettem rá életem különböző területeire és így minden új fényben tűnt fel.

Újra visszatérve Bécsbe, csökkentettem nagyszámú önkéntes tevékenységemet és megpróbáltam imában egyre inkább ráérezni, mit akar Isten az ő szeretetében ajándékozni nekem. Végül munkahelyemről szabadságot vettem – időközben tanítónóként dolgoztam – és két évet Taizében, valamint Európa különböző országaiban utazva töltöttem. Ez idő során tarka és sokoldalú egyházképet, valamint követési módokat ismertem meg, többek között – egy svájci tartózkodás alkalmával – a segítő nővérek közösségét. Egy bécsi nővér éppen látogatóban volt ott és ideadta nekem bécsi címét, arra az esetre, ha majd visszatértem után valakit keresnék lelki kíséret céljából.

Bécsben újra folytattam tanítónői munkámat és közben éreztem, hogy egy lelki kíséret, hasonló ahhoz amit Taizé-ben megismertem, segítséget jelentene keresésemben. Felvettem a kapcsolatot a segítő nővérekkel, ahol figyelmes, szabadon hagyó kíséretet tapasztaltam meg utamon. Egyre inkább éreztem a mindennapokban gyökerező és a személyes hit útját komolyan vevő lelkiségük vonzerejét. Végül elhatároztam, hogy felvételemet kérem a noviciátusba.

Életutam új szakasza kezdődött. Még huszonhét év távlatából is olyan út marad ez, amelyen Isten engem szeretetének szabad terébe vezet, és amely soha nem válik unalmassá.